

Spotvogel

Vogels

De tijd waarin elke dag nieuwe gegevens over vogels ontdekt werden is al lang voorbij. Dit wil niet zeggen dat er niet meer over vogels wordt gepubliceerd; integendeel, nog nooit is de stroom ornithologische artikelen zo groot geweest als tegenwoordig. Maar het zijn allemaal details, verwerkt tot onleesbare wiskundige ellende. Zo nu en dan reist er eens iemand af naar een onbetreden eiland voor de kust van een ver land en komt dan terug met iets nieuws, maar voor de rest is het een kwestie van statistiek over de warmtehuishouding van de Kanoet op 3 februari, met speciale aandacht voor de staart.

Er is ook gewoon niets aan te doen, alles is al eens verteld. Zo las ik gisteren artikelen over snavels (elk vogeltje snavelt zoals het gebekt is) en over het studentenbestaan van de Scholekster (wippen en hokken). Leuke verhalen hoor, maar *what else is new* zou een Amerikaan zeggen. Maar er is een lichtpunt. Er is één tijdschrift dat voortdurend kans ziet om totaal onbekende wederwaardigheden over vogels te publiceren, en dat gewoon in het Nederlands! Dit is het blad *Vogels*, uitgegeven door Vogelbescherming Nederland. Laten we eens een paar voorbeelden bespreken.

In 1996-2 staat een verhaal dat een geheel nieuw licht werpt op de vogeltrek, voorwaar toch een uitgekauwd onderwerp. Zo blijkt de Emoe wel 500 kilometer lopend af te leggen naar zijn broedgebieden in Zuid-Amerika. Dit is nog eens opmerkelijk, zeker gezien het feit dat dat dan toe de Emoe alleen bekend was uit Australië en dat er dus ook sprake moet zijn van een zwemtocht van duizenden kilometers, en dat voor een loopvogel! Hetzelfde artikel vermeldt en passant dat het vermogen van vogels om over zee te vliegen afhangt van hun grootte: hoe groter hoe beter, lijkt de auteur te willen zeggen. Ik wil wedden dat u al die jaren op Falsterbo hebt gestaan in de overtuiging dat die Buizerden juist daar overstaken omdat de zee er op z'n smalst was. Mooi niet dus.

In 1996-3 een alarmerend bericht op bladzijde 6. Het gaat weer slecht met de Slechtvalken in Engeland, in 1995 vlogen er maar 16 jongen uit, terwijl het aantal broedparen niet meer was dan 17. Dat was schrikken, want ik had net in *The new Atlas of Breeding Birds in Britain and Ireland* gelezen dat het aantal broedparen in 1991 tenminste 1100 bedroeg. Een onvoorstelbare achteruitgang. Zouden de Engelsen het zelf wel weten, dacht ik nog.

Even serieus, wat niet makkelijk is voor een Spotvogel. Ik kan er niet bij dat een gespecialiseerd blad als *Vogels* voortdurend dit soort missers weet te publiceren, want het gebeurt nog steeds. In het recentste nummer, 1997-2, is het weer raak op bladzijde 7. Het verhaal gaat over Casuarissen: 'Toeristen vinden het leuk om deze vogels, groter dan Struisvogels, met vruchten te lokken'. Onvoorstelbaar, toch? Groter dan Struisvogels? Zelfs het jongste jeugdlid van de meest noodlijdende vogelclub kan u vertellen dat sinds het uitsterven van de Moa's er geen grotere vogel op aarde leeft dan de Struisvogel, maar *Vogels* weet het weer beter. Ik heb het even nagekeken trouwens, de grootste van de drie Casuaris-soorten meet maximaal 170 cm. De Struis haalt 275.

Soms denk ik wel eens, ze doen het expres daar bij *Vogels*. Ze willen hun lezers een beetje alert houden. Missie geslaagd, zou ik zeggen.